

и отишла задъ бъчвитѣ въ избата. Щомъ се сгушила тамо, турцитѣ нападнали, почнали да стрѣлятъ, ранили я легко и като се убѣдили че нѣма кой да имъ противостои, нахлули въ стаята, убили дѣтето, завдигнали каквото намѣрили и си отишли. Нѣколко дни Дона се крила подъ голѣмитѣ чимшири, въ нужника, нъ най-послѣ турцитѣ я намѣрили, претеглила наказанието си като българка и испратена за Одринъ.

Мѣстнитѣ турци, вънкашнитѣ башибозуци, черкези и ана-долскитѣ голы и бося манафи, ако и да испоѣлнили всички-тѣ градски улици и като бѣсни налитали на кѣщата, обаче, въ нѣкои кѣщи не имъ се удавало така лесно да влезхтъ и били принудени сила да употрѣбаватъ; въ други, съ обиранието на богатата покѣщина, съ претръсванието и ровение за пари, съ кланъето и избиванието на стотини хора, трѣбвало доста врѣме да губятъ, а пакъ негдѣ по нѣкой начинъ не могли да се добаватъ, тѣй щото повечето кѣщи този день останали неограбени и съ хиляди мѣже, жени и дѣца на огнь и меч още непредадени. Надвечерь, гласътъ на трѣбата повикалъ войницитѣ въ лагера и мѣстнитѣ турци се прибрали къмъ своитѣ махали; нъ за дълго врѣме не се стѣрпѣли. — Слѣдъ 2-3 часа пакъ почнали да нападагъ, особно въ махалата Св. Троица. Тъмната ношъ, може би, да имъ попречеше, ако освѣтлението отъ пламъцитѣ не давало възможность да продължаватъ звѣрствата си, така сѣщо както и презъ деньтъ. При това ношъта се представлявала хиляди пѣти и по ужасна, по грозна, по страшна. Пламъцитѣ отъ запаленитѣ бомби съ Ст.-Загорски спиртъ, газъ и масла образували огненни стълбове, които до облацитѣ се възвишавали и цѣлото пространство на околията освѣтлявали; на всѣки хгялъ кучета виели, селски говеда ревали, пушки грѣмели, врати се чупили, а нападнатитѣ по кѣщата съ плачтъ и пискътъ си, страхътъ и ужаса между скритото българско население още повече увеличавали.

Въ кѣщата на Тютюнджи Иванча имало до 200 д. граждани и селяни. Турцитѣ за да не губятъ врѣме, презъ сѣсѣднитѣ кѣщи нападнали, почнали да стрѣлятъ, мѣже, жени и дѣца взели да плачатъ и пишатъ, паднали убити абаджията Стойко, Станка Минчева и други мнозина, а нѣкои сполучили да избегнатъ, межѣ които били и Тютюнджията Иванчо съ жена си Тана. Послѣднитѣ презъ ношъта пакъ се завърнали въ кѣщата си, която намѣрили обрана и пълна съ хора.